

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

Nr. 204.191 van 21 mei 2010

G./A. 184.749/VI-17.492

In zake: **de beroepsvereniging van verzekeringsondernemingen ASSURALIA,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Pierre DE BANDT, advocaat,
Clovislaan 18
1000 Brussel,

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de vice-eerste minister en minister van Werk en Gelijke Kansen, belast met het Migratie- en Asielbeleid

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Luc DEPRE, Mr. Pierre SLEGERS en
Mr. Anne-Stéphanie RENSON, advocaten,
Terhulpssteenweg 178
1170 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 10 augustus 2007 ingediende verzoekschrift, waarbij de beroepsvereniging van verzekeringsondernemingen ASSURALIA de nietigverklaring vordert van "het koninklijk besluit van 8 mei 2007 betreffende de premiedifferentiatie inzake arbeidsongevallen, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 14 juni 2007, [...] behalve voor zover artikel 7 daarvan de datum van inwerkingtreding vaststelt van artikel 176 van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen";

Gelet op arrest nr. 195.606 van 24 augustus 2009, waarbij de heropening van de debatten bevolen wordt, en waarbij de heer Michel DENUIT, hoogleraar aan het Institut de statistique van de Université Catholique de Louvain, aangewezen wordt als expert met de opdracht na te gaan, met inachtneming van het beginsel van hoor en wederhoor, of de uiteenzetting gedaan door de verzoekende partij op de bladzijden 5 tot 17, nrs. 5 tot en met 23, van haar laatste memorie, ter verdediging en illustratie van haar stelling, wetenschappelijk correct en relevant is;

Gelet op de kennisgeving van het arrest aan de partijen;

Gezien het expertiseverslag ingediend op 19 februari 2010;

Gezien de honorariumstaat van 28 april 2010 en de op dezelfde dag vastgestelde raming;

Gelet op de beschikking van 23 maart 2010, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 21 april 2010;

Gehoord het verslag van de heer ANDERSEN, eerste voorzitter van de Raad van State;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Pierre DE BANDT en Mr. Muriel VANDERHELST, advocaten, die voor de verzoekende partij verschijnen, en van Mr. Pierre SLEGERS en Mr. Anne-Stéphanie RENSON, advocaten, die voor de verwerende partij verschijnen;

Gehoord het eensluidend advies van mevr. WILLEMART, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende, zoals blijkt uit arrest nr. 195.606 van 24 augustus 2009, uitgesproken alvorens recht te doen, dat het betoog van de verzoekende partij ter adstructie van haar verschillende middelen steunt op de overweging dat het bestreden besluit in zijn geheel en inzonderheid artikel 2 ervan tot gevolg hebben dat alle tariefvrijheid wordt ontnomen aan

verzekeringsondernemingen bedoeld in artikel 49quater van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 (aldaar ingevoegd bij artikel 177 van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)); dat vanuit de bevinding dat de partijen het wat dat betreft volledig oneens zijn met elkaar en ze in het bijzonder de wiskundige formule van artikel 2 van het bestreden besluit totaal verschillend interpreteren, waarbij de verwerende partij harerzijds van oordeel is dat de vrijheid van verzekeringsondernemingen gewaarborgd wordt binnen de wettelijk vastgestelde perken, de Raad van State, gezien het uitermate technische karakter van deze kwestie, verkozen heeft zich daarover te laten informeren door een expert die onafhankelijk is van de partijen, in plaats van in te gaan op het aanbod dat de verzoekende partij heeft gedaan in haar brief van 19 mei 2009, namelijk dat hem op de terechtzitting van 3 juni 2009 technische uitleg zou worden verstrekt door de twee experts van wie ze meende dat ze zich door hen moest laten vergezellen;

Overwegende dat het gerechtelijk deskundigenonderzoek regelmatig verlopen is, met inachtneming van het beginsel van hoor en wederhoor, en geen aanleiding heeft gegeven tot enig bezwaar van de partijen; dat de expert zijn verslag op 19 februari 2010 ingediend heeft op de griffie;

Overwegende dat in het expertiseverslag wordt vastgesteld dat de expert, aangezien hij "ondanks zijn herhaalde verzoeken" niet heeft kunnen beschikken over "technische documentatie die de [bonus-malus]-formule op basis van een actuariel model wettigt, de waarden bevestigt van de daarbij gehanteerde parameters en de weerslag van de toepassing van het systeem op het incasso van de maatschappijen bestudeert" (verslag, blz. 3), en aangezien er naar aanleiding van het deskundig onderzoek onder de partijen geen eensgezindheid was ontstaan over de kwestie met welke eenduidige interpretatie van de formule en de parameters daarvan die situatie ondervangen had kunnen worden, gedwongen is geweest om buiten zijn wil om verschillende werkhypothesen te formuleren, waarbij hij het aan de Raad van State heeft overgelaten na te gaan welke hypothese overeenstemt met de bedoeling van de wetgever, dat de expert aldus meteen al in de aanhef van zijn verslag de vaagheid onderstreept van de tekst van het besluit, en in het bijzonder van sommige essentiële onderdelen van het bonus-malussysteem, en het ontbreken van enig gegeven waarmee aan die onderdelen een eenduidige betekenis kan worden gegeven; dat hij in dat verband onder meer aanvoert dat op basis van circulaire nr. 248 van 19 augustus 1998, die de Belgische Staat vermeldt in zijn memorie van antwoord (blz. 24), niet met zekerheid kan worden uitgemaakt welke premievoet de "basispremievoet" is waarnaar verwezen wordt om te weten wat de grenzen zijn van

de herziening; dat de expert, wat de definitie van de "Td"-factor betreft, de interpretatie voorstelt die het gunstigst is voor de goede werking van de bonus-malusformule, waarbij hij evenwel preciseert dat "het systeem dat voorgesteld wordt in het gelaakte koninklijk besluit desondanks [...] heel wat problemen zou doen rijzen indien het toegepast zou worden" (verslag blz. 5, noot 11); dat wat het genoemde geval betreft, in het verslag met betrekking tot de percentages ITE en ITM, staat dat "voor zover het bonus-malussysteem een invloed heeft op de premie vastgesteld door de verzekeraar, een premie gebaseerd op het risico van de bedrijven die door hem worden gedekt, vergelijking van het bedrijf met de markt met behulp van de verhouding ITE/ITM de consistentie van de wijze waarop de premie wordt berekend doorbreekt (doordat nu eens de portefeuille als referentie dient, dan weer heel de markt voor de betrokken categorie)" (verslag blz. 7); dat de expert er voorts op wijst dat "de keuze van 252 voor β en van 144 om het toepassingsgebied te beperken volstrekt willekeurig lijkt" en dat "niets bewijst dat die keuze een waarborg is voor de statistische relevantie vereist in de memorie van toelichting van het wetsontwerp dat geleid heeft tot het aannemen van artikel 49quater [van de voornoemde wet] (verslag blz. 7)"; dat de expert in datzelfde verband, in navolging van de auditeur die belast is met de zaak, erop wijst dat dat artikel oplegt dat de grootte van het verzekerde bedrijf uitgedrukt wordt in aantal werknemers, terwijl het bestreden koninklijk besluit denkt in termen van loonmassa en daarop toepasselijke premievoet (verslag blz. 7); dat wat betreft de formule voor de aanpassing van de premies de expert van oordeel is dat, aangezien er vooraf geen studie is gemaakt van de gegevens van de Belgische markt, niets waarborgt dat het bonus-malussysteem van het besluit het financiële evenwicht van arbeidsongevallenverzekeraars (kortweg AO-verzekeraars) veilig stelt; dat hij als ander averechts effect van het systeem wijst op het verschijnsel van de "dubbele beloning en de dubbele bestraffing", dat de verzekeraar ertoe zou kunnen nopen het bedrag van zijn premies te verhogen om de stabiliteit van zijn incasso en zijn solvabiliteit veilig te stellen (verslag blz. 12 tot 16), en van oordeel is dat het gelaakte koninklijk besluit weliswaar geen uniforme tariefbepaling oplegt, maar de verzekeraars er wel onmiskenbaar toe brengt hun tariefklassen te laten samenvallen met de categorieën die overeenkomstig het bestreden besluit in het leven zijn geroepen, om te voorkomen dat teveel *ristorno's* worden toegekend aan bedrijven die een gunstige premievoet genieten en teveel bestraffingen te beurt vallen aan diegenen die een verhoogde premievoet hebben (verslag blz. 17 en 18); dat de expert, welke als antwoord op de vraag betreffende de manoeuvreerruimte van de verzekeraars om met de verzekerde te onderhandelen over een aanpassing van het basistarief, gezien de voortdurende onenigheid van de partijen aangaande de interpretatie van het

begrip "basispremievoet" (Td of Tr1), drie mogelijkheden onderscheidt waarvan alleen de laatste, die uit actuarieel oogpunt logischer is, maar niet door tekst wordt onderbouwd, en volgens welke de basispremievoet ten opzichte waarvan de grenzen van de herzieningen moeten worden bepaald, de bedongen Tr1-voet is waarin de eigen kenmerken van het bedrijf zijn verwerkt, de tariefvrijheid in acht neemt (verslag blz. 19 tot 21); dat de expert bovendien met betrekking tot de ITE-factor wijst op de inconsistenties die, inzonderheid bij verandering van verzekeraar, het gevolg zijn van de ontstentenis van een eenduidige definitie van het begrip "lasten", waarbij die definitie, volgens de verwerende partij, door iedere verzekeraar vrij beoordeeld kan worden, en van het feit dat in hetzelfde bestreden besluit de ene keer het begrip "lasten" en de andere keer het begrip "uitgaven" wordt gebruikt (verslag blz. 22 tot 23); dat de expert, als antwoord op de hamvraag, namelijk of het bij het bestreden besluit ingevoerde systeem wordt toegepast en toepasbaar is, vaststelt dat het systeem volstrekt niet wordt toegepast en ook niet toepasbaar is om de drie redenen die hij opsomt (verslag blz. 26);

- "
1. de invloed ervan op het incasso van de AO-verzekeraars.
 2. het verschijnsel van de dubbele beloning en de dubbele bestraffing dat het gevolg is van tariefklassen die niet overeenstemmen met de categorieën van het koninklijk besluit.
 3. naargelang van de definitie gegeven van sommige onderdelen van de tekst (voornamelijk de basispremievoet), het eventuele veroorzaken van tariefdwang zonder technische reden, die de tariefvrijheid van de verzekeraars sterk aan banden zou leggen.";

Overwegende dat de partijen op de terechtzitting van 21 april 2010 beide verzocht zijn zich uit te spreken over de weerslag die dat verslag kan hebben op het beroep en eventueel hun respectieve standpunten te herzien;

Overwegende dat de verzoekende partij aangevoerd heeft dat het expertiseverslag haar stelling staafde dat het bestreden besluit en in het bijzonder artikel 2 ervan tot gevolg hebben dat tariefdwang wordt opgelegd aan de AO-verzekeringsondernemingen, waarmee voorbij wordt gegaan aan de wil van de wetgever zoals die tot uiting komt in artikel 49quater van de voornoemde wet van 10 april 1971, en dit zelfs terwijl de gerechtelijk deskundige - wat naar zijn eigen zeggen niet voor de hand lag - als werkhypothese de interpretatie van Td heeft gehanteerd die de Belgische Staat voor de eerste keer naar voren heeft geschoven tijdens de expertise, en hij daarbij is uitgegaan van de visie die het gunstigst was

voor de werking van de bonus-malusformule, dat ze daaruit afleidt dat de aantasting van de tariefvrijheid nog groter zou zijn indien de gerechtelijk deskundige, in plaats van die definitie als werkhypothese te nemen, de interpretatie had gehanteerd die de verzoekende partij geeft van Td, dat ze voorts stelt dat de technische analyse die de expert heeft verricht, bevestigd heeft dat haar eigen bevindingen aangaande de inconsistenties en de averechtse effecten van het bonus-malussysteem van het besluit correct waren, dat de verzoekende partij op de terechtzitting verklaard heeft dat ze een nieuw middel wilde aanvoeren, ontleend aan ontstentenis van inhoudelijke motivering van het bestreden besluit, aangezien tijdens de expertise gebleken is dat de verwerende partij de gerechtelijk deskundige geen enkel document had kunnen verstrekken waarmee het bestreden koninklijk besluit te wettigen viel;

Overwegende dat de verwerende partij uiteengezet heeft dat ofschoon het gerechtelijk deskundigenonderzoek had aangetoond dat het bestreden besluit technisch gezien voor kritiek en ongetwijfeld voor verbetering vatbaar was, daaruit nog niet volgde dat het onwettig was, dat dat volgens haar niet het geval zou zijn, aangezien de expert in zijn verslag tot de conclusie komt dat de AO-verzekeraars hun tariefvrijheid behouden binnen de vooraf wettelijk vastgestelde grenzen, dat de advocaten van de verwerende partij in verband met het nieuwe, door de verzoekende partij aangevoerde middel, verklaard hebben dat ze geen stukken konden overleggen die de bonus-malusformule en de waarden die daarbij worden gehanteerd wettigen, of waarin de gevolgen van de toepassing van het systeem op het incasso van de maatschappijen wordt bestudeerd, dat zulke stukken volgens hen bestaan, maar ze pas tijdens de expertise op de hoogte zijn gebracht van het bestaan ervan (maar niet van de inhoud ervan) en hun cliënt zich verzet zou hebben tegen de overlegging daarvan om redenen van vertrouwelijkheid, dat ze voor zover nodig overgelegd zouden kunnen worden indien de Raad van State zulks zou gelasten;

Overwegende dat de gegrondheid van het beroep onderzocht moet worden in het licht van het expertiseverslag en de commentaar van de partijen op de terechtzitting van 21 april 2010;

Overwegende dat de verzoekende partij een middel, het vierde van haar beroep, ontleent aan machtoverschrijding en aan schending van het evenredigheidsbeginsel, alsmede van het rechtszekerheidsbeginsel, dat dit middel uit twee onderdelen bestaat, waarvan het eerste ontleend is aan

machtsoverschrijding en schending van de artikelen 105 en 108 van de Grondwet, en het tweede aan schending van het evenredigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel; dat de verzoekende partij ter adstructie van het eerste onderdeel in hoofdzaak aanvoert dat de Koning door het bestreden besluit uit te vaardigen Zijn bevoegdheid tot uitvoering van wetten overschreden heeft door de tariefvrijheid van AO-verzekeraars sterker te beknotten dan toegestaan bij artikel 49quater van de wet van 10 april 1971, door hun echte tariefdwang op te leggen, terwijl het voornoemde artikel 49quater hun een relatieve vrijheid biedt, door te voorzien in een bonus-malussysteem dat steunt op een wiskundige formule waarbij andere parameters worden gebruikt dan die waarin het voornoemde artikel voorziet (zo brengt de verzoekende partij tegen het bestreden besluit in dat het AO-verzekeraars ertoe verplicht hun tarieven te differentiëren door het niet bepaalde criterium "categorie van bedrijven" te hanteren, terwijl de wet hen er enkel toe verplicht tarieven vast te stellen op basis van het aantal ongevallen en de grootte van de onderneming, dat het hen belet grotere verminderingen toe te kennen dan vijftien procent, en dat het andere parameters gebruikt dan het aantal werknemers om de grootte van de onderneming weer te geven), en door te bepalen dat de formule voor sommige ondernemingen niet van toepassing is; dat ze ter adstructie van het tweede onderdeel voornamelijk de onevenredigheid van het bestreden besluit laakt die, ongeacht welke formule door de onderneming wordt toegepast, tot gevolg heeft dat haar tariefvrijheid te sterk aan banden wordt gelegd, en de vaagheid, onduidelijkheid, tegenstrijdigheid en bijgevolg niet-toepasbaarheid onderstreept van de concepten die daarin worden gebruikt, met voorbijgaan van de meest elementaire rechtszekerheid;

Overwegende dat de verwerende partij betwist dat de Koning de grenzen van Zijn uitvoeringsbevoegdheid heeft overschreden aangezien Hij slechts de draagwijdte van artikel 49quater van de wet van 10 april 1971 volledig heeft bepaald, vermits alle onderdelen van het bestreden besluit er reeds "in beginsel" in aanwezig waren; dat Hij volgens haar meer bepaald geen afbreuk heeft gedaan aan de relatieve tariefvrijheid die de wet aan AO-verzekeraars toekent, aangezien ze die vrijheid blijven behouden, en het Hem door de wet zelf toegestaan is andere tarifieringsmaatstaven in aanmerking te nemen dan het aantal ongevallen en de grootte van de onderneming (zie de woorden "onder meer" in de laatste zin van het eerste lid van artikel 49quater); dat ze in haar processtukken aanvoert dat de strekking en de betekenis van de bewoordingen gebruikt in de bestreden handeling duidelijk zijn en het rechtszekerheidsbeginsel niet in het gedrang brengen, dat de gebruikte concepten deel uitmaken van het gangbare taalgebruik van de

verzekeringsondernemingen en reeds gedefinieerd waren in de ministeriële circulaire nr. 248 van 19 augustus 1998; dat de verwerende partij, zoals hierboven vermeld, op de terechtzitting volgehouden heeft dat de redactie van de bestreden handeling weliswaar vatbaar is voor verbetering, maar zulks niets afdoet aan de wettigheid ervan;

Overwegende dat de verzoekende partij op dezelfde terechtzitting een nieuw middel heeft opgeworpen, ontleend aan ontstentenis van inhoudelijke motivering van het bestreden besluit, aangezien het gerechtelijk deskundigenonderzoek aangetoond heeft dat er geen enkel stuk voorhanden is waarmee men zich een beeld kan vormen van de ontstaansgeschiedenis van het besluit en van de motieven die de Koning ertoe gebracht hebben het uit te vaardigen, of waaruit de strekking en de betekenis van het besluit kunnen worden afgeleid, inzonderheid van de wiskundige formule en van de parameters die daarin worden gebruikt; dat zoals hierboven aangegeven, de verwerende partij aanvoert dat dergelijke documentatie bestaat, maar ze daarvan niet eerder gewag heeft gemaakt wegens de vertrouwelijkheid daarvan;

Overwegende dat het nieuwe middel ontvankelijk is vermits tijdens de expertise gebleken is dat de verwerende partij, ondanks de herhaalde verzoeken van de expert, niet in staat was technische documentatie te verstrekken waarmee de bestreden handeling en in het bijzonder de omstreden wiskundige formule verantwoord en verklaard kunnen worden - documentatie waarover ze uiteindelijk zegt dat ze bestaat, maar vertrouwelijk is; dat dat "nieuwe middel" net zo goed beschouwd kan worden als een gewone uitbreiding van het vierde middel, wat de Raad van State er overigens toe brengt ze samen te onderzoeken;

Overwegende dat, wat de twee middelen samen betreft, de bestreden handeling uitgevaardigd is overeenkomstig artikel 108 van de Grondwet ingevolge een gewone afgeleide verordeningsbevoegdheid en niet krachtens een wettelijke machtiging, wat schending van artikel 105 van dezelfde Grondwet uitsluit; dat de Koning bij de uitoefening van Zijn afgeleide verordeningsbevoegdheid niet alleen de macht, maar ook de plicht heeft ervoor te zorgen dat de wet volledig en daadwerkelijk wordt toegepast, dat wil zeggen dat Hij op basis van het beginsel en de algemene opzet van de wet moet nagaan welke gevolgen daar automatisch uit voortvloeien volgens de geest waarin ze tot stand is gekomen en de doeleinden die ze nastreeft; dat Hij weliswaar niets mag toevoegen aan de wet en daaruit niets mag weglaten, net zo min als Hij de strekking ervan mag

wijzigen, maar Hij ze wel volledig ten uitvoer moet leggen; dat de uitoefening van dat functionele recht nauw samenhangt met het rechtszekerheidsbeginsel waarvan het Arbitragehof, thans het Grondwettelijk Hof, de belangrijkheid heeft onderstreept in zijn arresten nr. 25/90 van 5 juli 1990 en nr. 36/90 van 22 november 1990, dat volgens het Hof een "grondbeginsel" van de Belgische rechtsorde is volgens hetwelk "de inhoud van het recht (...) voorzienbaar en toegankelijk (moet) zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht"; dat een verordening volgens dezelfde redenering weliswaar niet uitdrukkelijk gemotiveerd hoeft te zijn, maar zulks niet wegneemt dat ze, zoals iedere eenzijdige bestuurshandeling, moet steunen op relevante en deugdelijke motieven die naargelang van het geval ofwel kunnen blijken uit het verslag aan de Koning dat aan die handeling voorafgaat, ofwel uit andere gegevens vervat in het administratief dossier, op basis waarvan de ontstaansgeschiedenis, de bestaansreden en de draagwijdte ervan kunnen worden achterhaald;

Overwegende dat, zoals de verwerende partij terecht aanvoert, het niet de taak is van de Raad van State zich uit te spreken over de wenselijkheid van het bestreden koninklijk besluit, ook al is het, zoals haar advocaten toegeven, vatbaar voor verbetering, maar wel om de wettigheid daarvan te toetsen; dat de Raad, wanneer hij naar aanleiding van die toetsing zoals in casu te maken heeft met een regeling die op zijn zachtst gezegd onduidelijk is, uit verschillende mogelijke interpretaties die interpretatie moet kiezen die redelijkerwijze beschouwd kan worden als die welke overeenstemt met de ware bedoeling van de steller van het besluit en ervoor zorgt dat de wetsbepaling volledig ten uitvoer wordt gelegd, wat de reden is waarvoor het is uitgevaardigd; dat een rechter evenwel niet verordenend kan optreden door zijn wil in de plaats te stellen van de onduidelijke bedoeling van de steller van de rechtsregel;

Overwegende dat door het bestreden besluit uit te vaardigen de verwerende partij gedeeltelijk de grenzen van haar uitvoeringsbevoegdheid overschreden heeft; dat het aldus duidelijk is dat ze in strijd met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 49quater van de wet van 10 april 1971 de grootte van de onderneming niet in aantal werknemers heeft uitgedrukt, waarbij het aanvullende betoog van de verwerende partij op de bladzijden 6 en 7 van haar laatste memorie in dat opzicht een spitsvondigheid lijkt te zijn die geen valse hoop vermag te wekken; dat, fundamenteler nog, de kritiek slaat op de volstreekte vaagheid van verscheidene concepten die in het bestreden besluit worden gebruikt en van de

wiskundige formule van artikel 2 ervan in het bijzonder; dat wanneer het zoals in casu gaat om een in wezen technische tekst, het niet nodig is dat de betekenis en de strekking ervan voor iedereen begrijpelijk zijn, zolang ze begrijpelijk zijn voor de specialisten voor wie de tekst in de eerste plaats bedoeld is, maar dat laatste dan wel op zijn minst het geval moet zijn; dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij aanvankelijk heeft verklaard, de concepten lang niet duidelijk zijn, zelfs niet voor specialisten, en de verwijzing naar de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen of naar de terminologie van de voornoemde ministeriële circulaire nr. 248 van 19 augustus 1998 geen soelaas biedt (wat de circulaire betreft deelt de Raad van State de zienswijze die de expert uiteengezet heeft in voetnoot 2 van zijn verslag); dat, zoals duidelijk blijkt uit het expertiseverslag, geen enkele zekerheid bestaat omtrent de juiste strekking van de regeling die bij het bestreden besluit wordt ingevoerd, zodat de expert enkel maar een reeks werkhypothesen heeft kunnen formuleren met als doel de regeling ondanks alles toch te laten werken; dat die verdienstelijke poging van de expert, los van het feit dat deze aantoonde dat zelfs uitgaande van de stelling die het meest aansluit bij die van de verwerende partij, het systeem van het besluit leidt tot een reeks inconsistenties en averechtse effecten, niet kan verhullen dat het om loutere hypothesen gaat en dat niet gesteld kan worden dat er uit juridisch oogpunt voldoende gegevens zijn om in redelijkheid een eenduidige betekenis en strekking van de formule te kunnen achterhalen; dat die onzekerheid zelfs zo groot is dat, zoals de expert vaststelt zonder dat hij daarin door de partijen wordt tegengesproken, het gelaakte besluit, ook als is het sedert 1 januari 2009 van kracht, een dode letter is gebleven; dat het bij de huidige stand van zaken niet wordt en niet kan worden toegepast;

Overwegende dat de procespartijen verplicht zijn loyaal mee te werken aan de bewijslevering; dat de verwerende partij verplicht was binnen de termijn van zestig dagen vastgesteld in artikel 6, § 2, van de algemene procedureregeling een volledig administratief dossier in te dienen met daarin onder meer alle technische documenten die, als men haar geloven mag, opgemaakt zijn met het oog op de totstandbrenging van het bestreden besluit; dat zo redenen van vertrouwelijkheid daaraan in de weg stonden, zij dat vanaf dat stadium behoorde te laten weten en alleen de Raad van State daarvan kennis behoorde te laten nemen, zodat deze zich kon uitspreken over de vraag of ze al dan niet aan de verzoekende partij moesten worden bezorgd, terwijl daar van pas gewag is gemaakt tijdens de expertise, nadat de expert haar herhaaldelijk vergeefs gevraagd had hem alle dienstige documentatie te verstrekken; dat het aanbod gedaan op de terechtzitting om "voor zover nodig" en indien de Raad van State zulks zou gelasten de

zogenaamde documentatie over te leggen (waarvan de advocaten van de verwerende partij zelf nog geen kennis zouden hebben genomen), kennelijk te laat komt; dat daaruit behoort te worden afgeleid dat, zoals de verzoekende partij aanvoert, het bestreden besluit niet steunt op pertinente en afdoende motieven waarmee de precieze betekenis en strekking kunnen worden achterhaald (onder meer de keuze van de coëfficiënten 252 en 144 wordt door de expert terecht willekeurig genoemd);

Overwegende dat uit het bovenstaande volgt dat de Koning, door een besluit uit te vaardigen dat, gezien de vaagheid ervan, de rechtszekerheid ernstig in het gedrang brengt en dat blijkbaar niet wordt toegepast en niet toepasbaar is, niet gezorgd heeft, zoals Hij hoorde te doen en zoals Hij daartoe bij machte was, voor de correcte en volledige tenuitvoerlegging van artikel 49quater van de wet van 10 april 1971; dat de onderzochte middelen ontvankelijk en gegrond zijn; dat aangezien de bepalingen van het besluit een geheel vormen, het besluit in zijn geheel vernietigd behoort te worden met uitzondering van artikel 7, dat de inwerkingtreding van artikel 176 van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I) vaststelt, omdat die bepaling verschilt van de overige bepalingen van het besluit;

Overwegende dat onderzoek van de overige middelen overbodig is, aangezien deze niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden;

Overwegende dat er grond is om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van de expertisekosten,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het koninklijk besluit van 8 mei 2007 betreffende de premiedifferentiatie inzake arbeidsongevallen, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 14 juni 2007, behalve voor zover artikel 7 ervan de datum van inwerkingtreding vaststelt van artikel 176 van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen.

Artikel 2.

Dit arrest zal bij uittreksel worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

Artikel 3.

De kosten, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 4.

De kosten en honoraria van de heer Michel DENUIT, expert, begroot op tweeëntwintigduizend tweehonderd zestig euro achtennegentig cent (22.260,98 euro), komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op eenentwintig mei tweeduizend tien door:

de Hr.	ANDERSEN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
mevr.	DAURMONT,	staatsraad,
de Hr.	LEWALLE,	staatsraad,
Mevr.	HUGÉ,	griffier.

De Griffier

De Eerste Voorzitter

C. HUGÉ

R. ANDERSEN

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.